

Единъ день, като браминъ, Буда се молѣлъ на Бога. Молитвата му била много дълга, но понеже билъ изтощенъ, той не могълъ да я довърши. Въ това време единъ заякъ миналъ край него и се хвърлилъ въ огъня да се опече. Възползуванъ отъ жертвата му, Буда го извадилъ отъ огъня, отръзалъ частъ отъ него и задоволилъ глада си. Съ нови сили той завършилъ молитвата си и благодарилъ на Бога, че му изпратилъ заяка да се подкрепи. Въ последния си животъ, като Учителъ, Буда помагалъ на хората, давалъ имъ съвети, какъ да живѣятъ. Единъ день той решилъ да си почине, да се предаде на дълбоко размишление. Той казалъ на ученицитѣ си, че този день не приема гости. Каквито хора дохождали — брамини, високопоставени личности, той всички връщалъ. Въ това време дошълъ единъ беденъ, простъ човѣкъ. Отдалечъ още Буда станалъ на крака, приелъ го любезно и дълго време се разговарялъ съ него. Силно очудени, ученицитѣ му го запитали: Учителю, днесъ ти отказа да приемешъ толкова високопоставени хора, а къмъ този простъ и беденъ човѣкъ указа такова внимание. Коя е причината за това? Буда отговорилъ: Въ далечното минало този човѣкъ бѣше заякъ. Единъ день, когато се молѣхъ на Бога и бѣхъ много изтощенъ, той се пожертвува за мене, хвърли се въ огъня да се опече. Азъ ядохъ отъ него, подкрепихъ силитѣ си и можахъ да довърша молитвата си. Днесъ азъ